

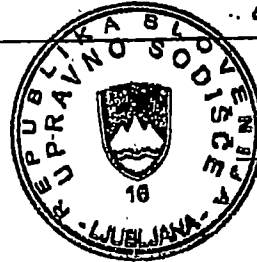
UPRavno sodišče
REPUBLIKE SLOVENIJE

ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA

UPRavno sodišče RS, Ljubljana

9.11. 2018

Podpis pristojne
sodne osebe:

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodniki mag. Darinka Dekleva Marguč kot predsednica ter mag. Damjan Gantar in Liljana Polanec kot člana,

ob sodelovanju pravosodne svetnice Tine Tratnik kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke:

zoper toženo stranko: REPUBLIKA SLOVENIJA, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Ljubljana,

zaradi dostopa do informacij javnega značaja,

o tožbi zoper 1. točko izreka odločbe Informacijskega pooblaščenca št. 090-55/2017/12 z dne 14. 7. 2017,

na seji 9. novembra 2018

RAZSODILO:

- I. Tožba se zavrne.
- II. Vsaka stranka trpi svoje stroške postopka.

OBRAZLOŽITEV

1. Tožena stranka je z izpodbijano odločbo delno ugodila pritožbi tožnika zoper odločbo Občine Žužemberk št. 090-11/2016-13 z dne 3. 2. 2017 in to odločbo delno odpravila ter odločila, da je Občina Žužemberk (v nadaljevanju prvostopenjski organ) dolžna v roku 31 dni od vročitve te odločbe posredovati tožniku fotokopije odločb o odmeri komunalnega prispevka fizičnim osebam, izdanim od uveljavitve Odloka o komunalnem prispevku na območju Občine Žužemberk z dne 15. 2. 2006 do 30. 5. 2016 na način, da se v odločbah prekrije podatke o imenu in priimku ter naslovu posameznega investitorja oziroma lastnika, podatke o parcelni številki in katastrski občini ter podatke o projektih. Ravno tako je odredila, da se posreduje tožniku fotokopije kontnih kartic za plačilo komunalnega prispevka po odločbah iz prejšnje alineje in sicer za isto obdobje na način, da se prekrije podatke o imenu, priimku in naslovu posameznega plačnika. V preostalem delu je pritožbo zavrnila in odločila, da v postopku reševanja pritožbe niso nastali posebni stroški.
2. V obrazložitvi odločbe tožena stranka povzema, kaj vse je tožnik od prvostopenjskega organa zahteval in navaja, da je prvostopenjski organ zahtevo v celoti zavrnil na podlagi petega odstavka 5. člena Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (v nadaljevanju ZDIJZ). Tožnik je nato vložil pritožbo, kateri je drugostopenjski organ ugodil in vrnil zahtevo v ponovno odločanje prvostopenjskemu organu, le-ta pa je v ponovljenem postopku del zahteve tožnika zavrnil v celoti, delno pa je zahtevi ugodil. Tožnik se je zato ponovno pritožil zoper prvostopenjsko odločbo, drugostopenjski organ pa je z namenom razjasnitve dejanskega stanja pri prvostopenjskemu organu opravil ogled *in camera*.
3. V nadaljevanju obrazložitve tožena stranka pojasnjuje, zakaj v obravnavani zadevi s strani tožnika ne gre za zlorabo pravice po petem odstavku 5. člena ZDIJZ, kar je bil tudi razlog, da je prvostopenjski organ zahtevo delno zavrnil. Nadalje tožena stranka med drugim pojasnjuje, da je prvostopenjski organ dolžan odločiti o zahtevi le o dokumentih, s katerimi razpolaga v času prejete zahteve, torej na dan 30. 5. 2016, in, izhajajoč iz definicije informacije javnega značaja po 4. členu ZDIJZ, ni dolžan posredovati dokumentov, s katerimi v materializirani obliki še ne razpolaga. Nadalje tožena stranka ugotavlja, da pri zahtevanih dokumentih ne gre za dokumente, ki bi nastali v okviru oblikovanja notranje politike organa in bi bili namenjeni izključno interni rabi organa. Izjema notranjega delovanja v zvezi z zahtevo tožnika v konkretni zadevi ni podana. Zahtevani dokumenti vsebujejo tudi osebne podatke. V skladu s 3. točko prvega odstavka 6. člena ZDIJZ organ zavrne dostop do informacij javnega značaja, če se podatek nanaša na osebni podatek, katerega razkritje bi pomenilo kršitev varstva osebnih podatkov v skladu z zakonom, ki ureja varstvo osebnih podatkov. Tožena stranka ni našla pravne

podlage, na podlagi katere bi bili v zahtevanih dokumentih javno dostopni podatki o imenu, priimku in naslovu posamezne fizične osebe kot investitorju in plačniku komunalnega prispevka, zato je bilo potrebno pritožbo tožnika v tem delu zavrniti. Nadalje je tožena stranka ugotovila, da so iz predmetnih odločb o komunalnem prispevku razvidne tudi parcelne številke in katastrske občine, kjer se te parcele nahajajo. Načeloma sicer podatki o parcelnih številkah in katastrskih občinah ne predstavljajo osebnega podatka, saj gre za podatke, ki se nanašajo na nepremičnino, vendar pa gre v obravnavanem primeru za podatek o nepremičnini, v zvezi s katero sta povezana izračun in plačilo komunalnega prispevka konkretnega zavezanca, ki je fizična oseba. Ob upoštevanju dejstva, da so podatki o lastniku posamezne parcele javno dostopni z vpogledom v zemljiško knjigo tožena stranka ugotavlja, da v obravnavanem primeru podatek o parcelnih številkah in katastrskih občinah nepremičnin predstavlja osebni podatek. Iz tega podatka je namreč mogoče zelo enostavno določiti investitorja in s tem zavezanca za plačilo komunalnega prispevka, s tem pa tudi vse podatke v zvezi s plačilom tega prispevka. Navedeno pa ustreza definiciji osebnega podatka kot izhaja iz 1. in 2. točke 6. člena Zakona o varstvu osebnih podatkov (ZVOP-1), saj gre za podatek, na podlagi katerega je posameznik enostavno določljiv. Prav tako je po mnenju tožene stranke lahko posameznik določljiv s podatkom o katastrski občini glede na to, da predmetne odločbe obsegajo opise nepremičnin, občina pa ima okoli 4.600 prebivalcev. Iz navedenega razloga je treba podatke o parcelnih številkah in katastrskih občinah v dokumentih, kjer je zavezanec fizična oseba, prekriti. Glede na predmet zahteve je tožena stranka odločila, da mora organ prekriti tudi podatke o projektih, ki se nahajajo v posameznih zahtevanih odločbah. Po navedbah tožnika so namreč predmet njegove zahteve podatki, ki izkazujejo odmero in plačilo komunalnega prispevka posameznih fizičnih oseb. Nadalje tožena stranka še pojasnjuje, zakaj v konkretnem primeru interes javnosti za razkritje informacij ni večji od interesa, zaradi katerega so ti podatki varovani.

4. Tožnik v tožbi nasprotuje izreku izpodbijane odločbe v tistem delu, kjer je odločeno, da se mu posreduje kopije odločb do vključno dne 30. 5. 2016, saj je zahteval, da se mu posreduje kopije odločb do vključno dne, ko mu bodo zahtevane kopije dokumentov posredovane. Nadalje navaja, da se mu ne zdi sporno, da se prekrije podatke o imenu in priimku posameznega investitorja oziroma lastnika, zato se do tega posebej v tožbi ne opredeljuje. Pač pa izpodbija odločitev tožene stranke v delu, kjer je odločeno, da se prekrije tudi podatke o parcelnih številkah in katastrskih občinah. Sklicuje se na to, da so po Zakonu o zemljiški knjigi (v nadaljevanju ZZK-1) podatki, vpisani v zemljiški knjigi, javni. Pri tem se sklicuje na sodbo Upravnega sodišča RS št. I U 658/2015, kjer je sodišče navedlo, da je po prvem odstavku 1. člena ZZK-1 zemljiška knjiga javna knjiga, namenjena vpisu in javni objavi podatkov o pravicah na nepremičninah in pravnih dejstvih v zvezi z nepremičninami. Zahteva tožnika se ne nanaša na

podatke, katere nepremičnine ima določena oseba v lasti. Nanaša se na plačilo komunalnega prispevka. Prav tako je tudi v sodbi št. I U 1719/2012 Upravno sodišče RS zavzelo stališče, da se strinja, da se na podlagi podatka o katastrski občini v povezavi s parc. št. lahko identificira fizična oseba z vpogledom v zemljiško knjigo in da se ne strinja s tem, da bi bila ta identifikacija v nasprotju s 6. členom ZVOP-1. Res je, da če bi v konkretnem primeru prvostopenjski organ tožniku posredoval kompletan podatek, torej številko parcele in katastrsko občino, bi lahko tožnik pridobil podatek o lastniku nepremičnine, vendar so ti podatki že na podlagi ZZK-1 javni. Tožnik se sklicuje tudi na odločbo Ustavnega sodišča RS št. U-I-464/06-13 z dne 5. 7. 2007, kjer Ustavno sodišče RS navaja, da podatki, ki so se sicer zbirali s popisom nepremičnin, lahko sodijo med osebne podatke le, če skupaj z imenom in priimkom, naslovom in podatkom o EMŠO lastnika nepremičnine kažejo premoženjsko stanje določene ali določljive osebe. Tožnik pa ni zahteval, da mu bodo na odločbah o odmeri komunalnega prispevka razkriti podatki o imenih in priimkih ter naslovih zavezancev za plačilo komunalnega prispevka. Na splošno pa ne pomeni, da je lastnik parcele tudi zavezanec za plačilo komunalnega prispevka. Tožnik ne namerava uporabiti podatkov za svojo lastno korist niti ni pri uveljavljanju pravice pomembno, kakšen interes tožnik zasleduje. Tudi tožena stranka sama je v odločbi št. 090-89/2012/2 navedla, da identifikacijski podatki o nepremičninah niso varovani osebni podatki. Ti podatki omogočajo zgolj identifikacijo vsakokratnega lastnika parcele. Torej identifikacijski podatki nepremičnine s parcelno številko in katastrsko občino sami po sebi ne predstavljajo osebnega podatka, če poleg njih ni naveden še kakšen drug osebni podatek. Identifikacijski podatki o nepremičnini nikakor ne morejo privedi do razkritja višine plačanega komunalnega prispevka. Višina komunalnega prispevka ne predstavlja podatka, ki bi kazal na premoženjsko stanje zavezanca. Poleg tega je tožnik v mandatu 2014 do 2018 občinski svetnik v občini Žužemberk in kot občinski svetnik je upravičen do podatkov, tudi osebnih, kadar jih potrebuje za izvrševanje svojih pristojnosti. V konkretnem primeru želi tožnik preko zahtevanih informacij po nadzorstveni funkciji samo preveriti, ali je občinska uprava glede izdajanja odločb o odmeri komunalnega prispevka ravnala v skladu z določbami Zakona o prostorskem načrtovanju. Sicer pa bi bil tožnik v vsakem primeru, v kolikor bi določene posameznike, na katere se zahtevana informacija nanaša, na takšen ali drugačen način identificiral, v celoti zavezan postopati v skladu z določbami ZVOP-1, kar pomeni, da podatke ne bo smel nadalje obdelovati. Identifikacijski podatki o projektih v odločbah o odmeri komunalnega prispevka tudi ne predstavljajo varovanih osebnih podatkov, če poleg njih ni naveden še kakšen drug osebni podatek. Glede kontnih kartic pa tožnik navaja, da se nanašajo na razpolaganje s premoženjem oziroma na porabo proračunskih sredstev organa in se s tem v zvezi sklicuje na tretji odstavek 6. člena ZDIJZ, po katerem se ne glede na morebiten obstoj izjeme dostop do zahtevanih informacij

javnega značaja dovoli, če gre za podatke o porabi javnih sredstev. Tožnik predlaga, naj sodišče odpravi 1. točko izreka izpodbijane odločbe in zadevo v tem delu vrne toženi stranki v ponovni postopek, zahteva pa tudi povrnitev stroškov postopka, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi.

5. Tožena stranka v odgovoru na tožbo navaja, da iz zakonske opredelitve informacije javnega značaja izhaja, da so organi kot zavezanci dolžni omogočiti le dostop do informacij javnega značaja, s katerimi razpolagajo v materializirani obliki v času vložitve zahteve. Tožena stranka se sicer strinja, da so podatki o parcelni številki, katastrski občini in lastniku nepremičnine po ZZK-1 javni, vendar to dejstvo ne predstavlja pravne podlage za kakršnokoli obdelavo teh podatkov. Javnost ne velja za obdelavo osebnih podatkov v predmetnih odločbah, iz katerih izhajajo tudi varovani osebni podatki, to je podatki o odmeri in višini komunalnega prispevka. Tudi iz odločbe Ustavnega sodišča RS, na katero se tožnik sklicuje, izhaja, da kadar so podatki o nepremičninah združeni z določeno ali določljivo osebo, kar pomeni, da se zbirajo s popisom nepremičnin, lahko sodijo med osebne podatke, če skupaj z imenom in priimkom in podatkom o EMŠO lastnika nepremičnine kažejo premoženjsko stanje določene oziroma določljive osebe. V sodbi št. I U 658/2015, na katero se tožnik sklicuje, pa je sodišče presojalo, ali organ že razpolaga z dokumentom, kot ga zahteva prosilec, in ugotovilo, da ne razpolaga. V sodbi št. I U 1719/2012 pa je sodišče poudarilo, da se osebni podatki lahko obdelujejo le, če obdelavo osebnih podatkov in podatke, ki se obdelujejo, določa zakon, kar velja tako za javni kot za zasebni sektor. Nadalje opozarja tožena stranka na 83. člen ZVOP-1, ki določa, da se osebni podatki iz javne knjige, urejene z zakonom, lahko uporabljajo le v skladu z namenom, za katerega so bili zbrani ali se obdelujejo, javni podatki v zemljiški knjigi pa niso bili zbrani za namen določljivosti posameznikov za plačilo komunalnega prispevka. V postopku po ZDIJZ tudi ni relevantno to, da je tožnik občinski svetniki. Bistvo ZDIJZ je, da ureja postopek, ki vsakomur omogoča prost dostop in ponovno uporabo informacije javnega značaja. Glede navedb tožnika v zvezi s podatki o projektih pa tožena stranka ponovno navaja, da je pri odločanju izhajala iz navajanj tožnika, da so predmet njegove zahteve podatki, ki izkazujejo odmero in plačilo komunalnega prispevka posameznih fizičnih oseb. Glede kontnih kartic pa v obravnavanem primeru ni mogoče dostopa do osebnih podatkov utemeljiti na porabi javnih sredstev. Tožena stranka predlaga, naj sodišče tožbo zavrne.
6. Sodišče je v postopek pritegnilo tudi prvostopenjski organ kot stranko z interesom, ki v odgovoru na tožbo navaja, da je Žužemberk majhen kraj, kjer se vsi med seboj poznajo in je podatek o parceli hkrati tudi identifikacijski znak za posameznika. Nadalje navaja, da tožnik zmotno meni, da podatki nepremičnine s parcelno številko in katastrsko občino na odločbah o odmeri komunalnega prispevka ne predstavljajo osebnega podatka. V konkretnem primeru Občine

Žužemberk to zagotovo pomenijo. Nadalje stranka z interesom podrobno in obsežno pojasnjuje okoliščine, povezane z podajanjem tožnikovih vlog na prvostopenjski organ in s tem v zvezi predlaga, naj sodišče sproži postopek ugotavljanja poslovne sposobnosti za tožnika, sicer pa predlaga, naj tožbo tožnika zavrne, zahteva pa tudi povrnitev stroškov postopka.

7. V nadaljevanju postopka je tožnik v pripravljalni vlogi podal še dodatne navedbe, s katerimi utemeljuje svoja stališča iz tožbe.

K točki I izreka:

8. Tožba ni utemeljena.
9. ZDIJZ v 4. členu določa, da je informacija javnega značaja informacija, ki izvira iz delovnega področja organa, nahaja pa se v obliki dokumenta, zadeve, dosjeja, registra, evidence ali drugega dokumentarnega gradiva, ki ga je organ izdelal sam, v sodelovanju z drugim organom, ali pridobil od drugih oseb. Iz navedenega določila torej izhaja, da je eden od pogojev, da je možno neko informacijo obravnavati kot informacijo javnega značaja, ta, da se mora nahajati v obliki dokumenta, zadeve, dosjeja, registra, evidence ali drugega dokumentarnega gradiva. Če se tak dokument pri zavezancu ne nahaja, ga zavezanec prosilcu sploh ne more pokazati. Glede na to, da odločb o odmeri komunalnega prispevka, ki do vložitve zahteve še niso bile izdane, prvostopenjski organ še ne more imeti, je odločitev tožene stranke pravilna, ko je odločila, da se tožniku posredujejo le tiste odločbe, ki so bile izdane do vložitve njegove prošnje, zato je tožba v tem delu neutemeljena.
10. Nadalje sodišče ugotavlja, da je med strankama sporno tudi to, da je tožena stranka odredila, da se v odločbah prekrijejo ne samo podatki o imenu in priimku, ampak tudi o parcelni številki in katastrski občini. Sodišče se sicer strinja s tožnikom, da so podatki o parcelni številki in katastrski občini sami po sebi sicer javno dostopni, vendar pa v povezavi s konkretno zahtevo tožnika, ko je zahteval navedene podatke v povezavi z izdano odločbo o odmeri komunalnega prispevka, pa bi razkritje teh podatkov dejansko pomenilo, da bi se lahko na enostaven način prišlo do poimensko določene posamezne fizične osebe v povezavi s tem, kakšen komunalni prispevek ji je bil odmerjen, za obdelavo takih osebnih podatkov oziroma za razkritje takega osebnega podatka prosilcu pa ni nobene zakonske podlage. S tem v zvezi se sodišče strinja z navedbo tožene stranke v odgovoru na tožbo, da so na podlagi ZZK-1 sicer res javni podatki o parcelni številki, katastrski občini in lastniku nepremičnine, vendar pa ZZK-1 ne daje podlage za to, da bi se ti osebni podatki obdelovali v povezavi z odločbami o odmeri in višini komunalnega prispevka. S tem v zvezi se tožena stranka tudi utemeljeno sklicuje na 83. člena ZVOP-1, po katerem se lahko osebni podatki iz javne knjige uporabljajo le v

skladu z namenom, za katerega so bili zbrani ali se obdelujejo, če je zakoniti namen njihovega zbiranja ali obdelave določen ali določljiv. Namen zemljiške knjige pa ni v tem, da bi kdorkoli lahko prišel tudi do podatka o tem, kakšen komunalni prispevek je bil odmerjen posameznemu lastniku nepremičnine. Sodišče še pojasnjuje, da v obravnavani zadevi ne gre za to, da bi se tožniku očitalo, da če bi do teh podatkov prišel, da bi jih potem nadalje obdeloval. Nezakonita obdelava bi bila namreč v tem, če bi prvostopenjski organ v posredovanih odločbah pustil tudi podatke o parcelni številki in katastrski občini. Če bi namreč ti podatki ostali, potem bi bilo brez pomena, da se izbriše osebno ime in priimek zavezanca za komunalni prispevek. Lastnik posamezne parcele glede na podatke zemljiške knjige sicer res ni nujno vedno tudi zavezanec za plačilo komunalnega prispevka, vendar pa je največkrat to ista oseba.

11. Neutemeljeno je tudi sklicevanje tožnika na določene primere iz sodne prakse, ki jih navaja. S tem v zvezi mora najprej sodišče pojasniti, da se vsaka sodba nanaša na okoliščine vsakega konkretnega primera. Ti primeri pa se med seboj lahko razlikujejo, kar je odvisno od konkretne življenjske situacije. Iz odločbe Ustavnega sodišča RS št. U-I-464/06 ne izhaja, da bi bil lahko javno dostopen podatek o tem, kakšna višina komunalnega prispevka je bila odmerjena konkretni fizični osebi. Kot se utemeljeno sklicuje tožena stranka v odgovoru na tožbo, namreč iz točke 20 obrazložitve te odločbe izhaja, da podatki o nepremičninah sami po sebi sicer res ne posegajo v informacijsko zasebnost, drugače pa je, kadar so združeni z določeno ali določljivo osebo. V konkretnem primeru pa bi povezava odločbe o komunalnem prispevku, četudi z izbranim imenom in priimkom, vendar v povezavi z številko parcele in katastrsko občino, omogočila prosilcu priti do podatka, kolikšen komunalni prispevek je bil odmerjen posamezni fizični osebi, za razkritje takega podatka pa ni podlage v nobenem zakonu. V zadevi št. I U 658/2015 pa je šlo za to, da se je zahteva nanašala na podatke, katere nepremičnine ima določena družba v lasti, pri čemer je sodišče zavzelo stališče, da taka zahteva ne pomeni le preproste pretvorbe podatkov v obliko, ki stranki omogoči seznanitev s podatki, ampak bi ugoditev taki zahtevi pomenilo pregled in filtriranje večje količine oziroma vseh podatkov o nepremičninah, ki so vpisane v zemljiško knjigo, kar pa bi bilo v nasprotju s 4. členom ZDIJZ. Torej je šlo za povsem drugačen primer. Prav tako ne gre za primerljivo situacijo v zadevi št. I U 1719/2012, kjer je sodišče sicer res navedlo, da parcelna številka v povezavi s katastrsko občino ni varovan osebni podatek, vendar je hkrati navedlo, da je treba upoštevati tudi to, da se skladno z ZVOP-1 osebni podatki lahko obdelujejo le, če obdelavo osebnih podatkov in osebne podatke, ki se obdelujejo, določa zakon. V obravnavani zadevi pa ni zakonske podlage za to, da bi se lahko vsakomur posredovalo informacije o tem, kakšen komunalni prispevek je bil odmerjen določeni fizični osebi, do česar bi prišlo, če bi se tožniku razkrili tudi podatki o parcelni številki in katastrski občini. Glede sklicevanja na odločbo Informacijske

pooblaščenke pa sodišče pojasnjuje, da je pri sodni presoji relevantno, ali je izpodbijana odločba skladna oziroma v nasprotju z zakoni in ustavo ter z vidika ustaljene sodne prakse, ni pa relevantno pri sodni presoji, kako je upravni organ odločil v drugi zadevi, saj sodišče pri presoji ni vezano na odločbe upravnih organov.

12. Nadalje sodišče ugotavlja, da je med strankama sporno tudi to, ali naj se tožniku posredujejo podatki o projektih. S tem v zvezi je tožena stranka odredila, da se ti podatki prekrijejo iz razloga, ker da so po navedbah tožnika predmet njegove zahteve podatki, ki izkazujejo odmero in plačilo komunalnega prispevka posameznih fizičnih oseb. Sodišče je na podlagi vpogleda v prvostopenjsko odločbo ugotovilo, da tožnik dejansko ni zahteval podatkov o projektih, saj iz zahteve to ne izhaja. Navedbe v izpodbijani odločbi se torej ujemajo z dejanskim stanjem, kot izhaja iz upravnega spisa. Tožena stranka lahko odloča le v okviru postavljenega zahtevka.
13. Neutemeljene so tudi tožbene navedbe o tem, da bi bilo potrebno posredovati tožniku kontne kartice brez prekritja podatkov o imenu in priimku iz razloga, ker gre za porabo javnih sredstev. S tem v zvezi sodišče pojasnjuje, da iz 1. alineje tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ sicer res izhaja, da se dostop do zahtevane informacije dovoli, če gre za podatke o porabi javnih sredstev, vendar pa v konkretnem primeru ne gre za podatke o porabi javnih sredstev. Pojem porabe javnih sredstev namreč že iz jezikovne razlage pomeni, da gre za porabo javnih sredstev takrat, ko nek subjekt določena sredstva porablja, jih odsvoji, v konkretnem primeru pa gre ravno za nasproten pojem. Komunalni prispevek je namreč prihodek občine, tu ne gre odsvajanje javnih sredstev.
14. Nerelevantne so tudi tožbene navedbe o tem, da je tožnik že iz tega razloga, ker je občinski svetnik, upravičen tudi do podatkov, ki naj se glede na izrek odločbe prekrijejo. Pri postopku po ZDIJZ namreč ni pomembno, v kakšnem svojstvu kdo podatke zahteva, saj iz prvega odstavka 1. člena citiranega zakona izhaja, da ta zakon ureja postopek, ki vsakomur omogoča prost dostop in ponovno uporabo informacij javnega značaja. Sodišče sicer dopušča možnost, da bi bil morda tožnik lahko na kateri drugi pravni podlagi upravičen do določenih podatkov, vendar pa gre v konkretnem primeru za postopek po ZDIJZ, ki določa prost dostop do informacij javnega značaja vsakomur ne glede na njegovo funkcijo.
15. Ker je iz vseh zgoraj navedenih razlogov odločitev tožene stranke pravilna, je sodišče na podlagi prvega odstavka 63. člena Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1) tožbo zavrnilo. Sodišče v navedeni zadevi ni začelo postopek za ugotavljanje poslovne sposobnosti za tožnika, saj v upravnem spisu kot tudi iz dokumentacije sodnega spisa ni našlo podlage, da bi lahko tak postopek začelo. Sodišče je v navedeni zadevi odločilo na nejavni seji brez glavne obravnave, saj je

ocenilo, da dejansko stanje, ki je bilo podlaga za izdajo upravnega akta, med tožnikom in tožencem ni sporno. Ni namreč sporno, da zahtevana dokumentacija obstaja, sporna je le pravna presoja, kateri del te dokumentacije je informacija javnega značaja. V takem primeru pa daje ZUS-1 v prvem odstavku 59. člena izrecno pristojnost sodišču, da lahko odloči tudi brez glavne obravnave.

K točki II izreka:

16. Sodišče ni ugodilo tožbenemu zahtevku za povrnitev stroškov postopka, ker skladno s četrtrim odstavkom 25. člena ZUS-1 trpi vsaka stranka svoje stroške postopka, če sodišče tožbo zavrne. Stranka z interesom je prav tako priglasila stroške, čeprav jih ni izrecno opredelila. Vrhovno sodišče meni, da se pri odmeri stroškov strankam z interesom v upravnem sporu uporablja Zakon o pravdnem postopku (v nadaljevanju ZPP) in ne četrti odstavek 25. člena ZUS-1 (sklep Vrhovnega sodišča RS št. I Up 191/2015 z dne 1. 10. 2015). V zvezi s priglasitvijo stroškov stranke z interesom je treba upoštevati prvi odstavek 155. člena ZPP, ki določa, da se stranki povrnejo le potrebni stroški. Ti stroški so potrebni, če so v vlogi navedbe, ki so pomembne za razjasnitev zadeve oziroma vplivajo na odločitev sodišča. Po presoji sodišča pa stranka z interesom v odgovoru na tožbo takih navedb ni podala, saj se je sodišče lahko odločilo že na podlagi upravnega spisa ter navedb tožeče in tožene stranke in torej stranka z interesom ni bistveno prispevala k razjasnitvi zadeve oziroma vplivala na odločitev sodišča ter zato niso nastali potrebni stroški v smislu prvega odstavka 155. člena ZPP, pa tudi sicer jih sodišče ne bi moglo odmeriti glede na to, da jih je stranka z interesom sicer zahtevala, ni pa jih opredelila.

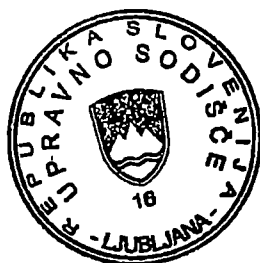
PRAVNI POUK:

Zoper to sodbo pritožba ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Ljubljana, 9. november 2018

Predsednica senata:

mag. Darinka Dekleva Marguč, l.r.

To pritožbo je odložen s izjemnikom.
Vredn. pristojne sodne osebe:

